

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

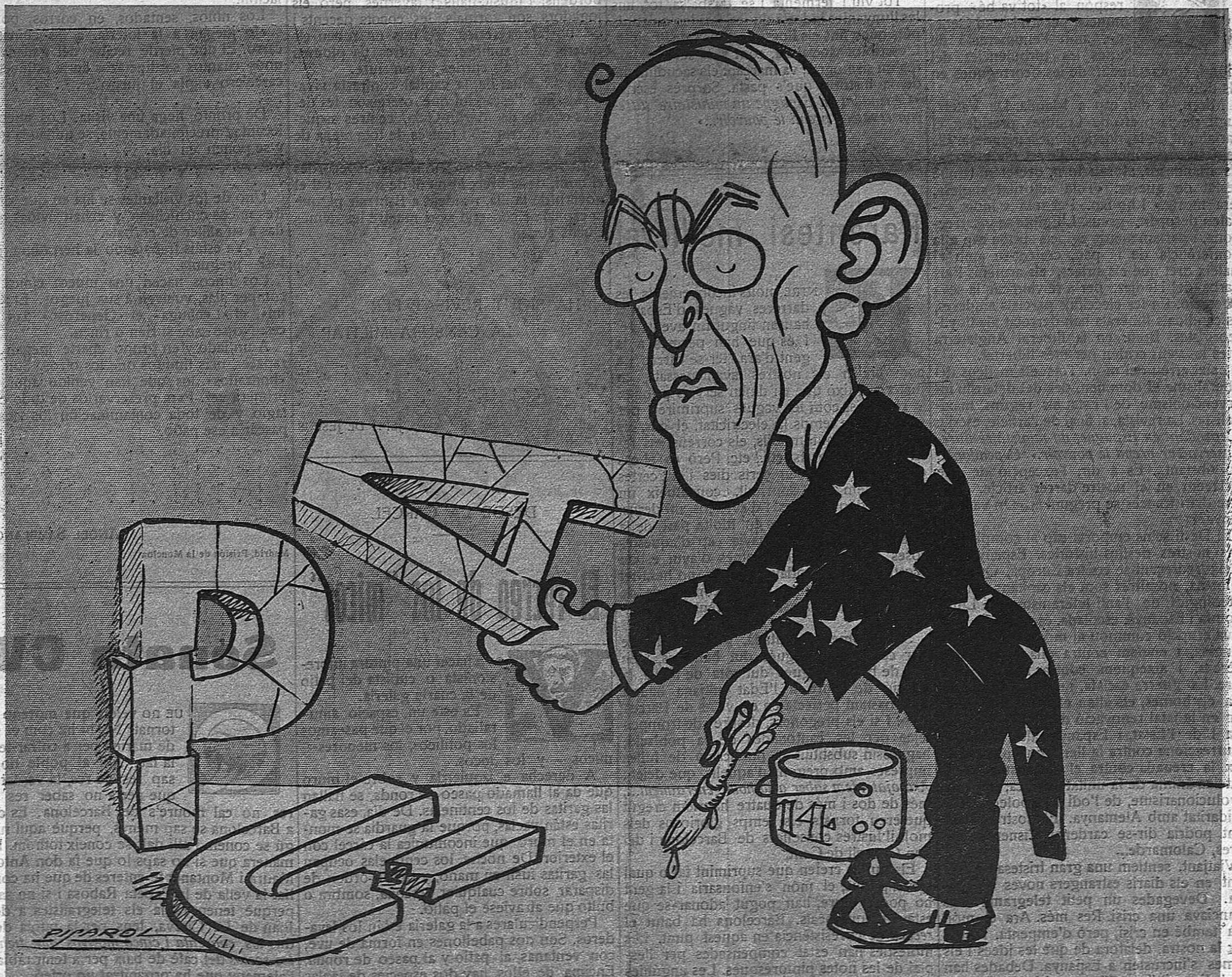
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'OBRA DE ROMANS

— Ja és difícil, ja, enganxar-ho ben enganxat de manera que no's conegui.

El bell gest de Wilson

Heu's-aquí el president Wilson, que és dreça a París, amb gest bell i nobilíssim, contra allò que ell creu una injustícia. A son entendre—i a l'entendre de molts—les pretensions italianes sobre la costa nord de la mar Adriàtica tenen un caràcter imperialista i lesionen el principi de les nacionalitats, expressat per la fórmula democràtica del dret dels pobles a disposar de si mateixos.

I després de llargues setmanes de discussió dins la Conferència de la Pau, quan els delegats de les potències aliades i associades arriben al moment d'haver-se de decidir en un sentit o altre, el president Wilson, sever, inaccessible a totes les consideracions estranyes al pur criteri de justícia, s'exclama: «No! Jo no firmo això! Jo no dono el meu assentiment a una solució que crec injusta. Demano a la Itàlia que desisteixi de fer pressió sobre els Estats Units perquè aquests faltin als seus deures sagrats. I li demano que, generosa, entre el seu interès i la justícia, triï la justícia.»

Això ve a dir, en resum, el president de la gran República nordamericana. I ho diu públicament, trencant el secret tèrbol dels treballs diplomàtics. No serà sens dubte, Mr. Wilson un home perfecte, ni haurà deixat de cometre errors davant els problemes de la guerra i de la pau. Però aquest bell gest que acaba d'adoptar és per a ell i per al seu poble un altíssim títol de glòria. Aqueix home d'Estat que posa davant de tot les raons de justícia, representa l'adveniment d'una política nova i d'una diplomàcia democràtica. En política internacional, el president Wilson ve a marcar la línia que separa el món vell i el món renovat per les idees lliberades i pel sacrifici de la sang.

No obstant...

UNA revista socialista francesa respon al «tot va bé» pronunciat per En Lloyd George, amb l'enumeració de totes les turbulències del món i, concretament, de les ocorregudes en els dominis anglesos.

Mireu, li diu, cap a Irlanda. De Valera, fugit de la presó de Londres, presideix el parlament de la independència irlandesa. Els anglesos responen amb l'estat de guerra, i els irlandesos, al seu torn, decreten també l'estat de guerra. «Tota autoritat anglesa, serà morta.» I ho fan. Per tota la Índia esclaten desordres greus. L'Egipte se insurrecciona, i parlamentaris egipcis surten cap a la Conferència de la pau, creient-se amb el mateix dret que els sirians, els armenis i els alarbs del Hedjaz, per a reivindicar la seva lliberació. En les eleccions parcials angleses, els candidats lliberals han derrotat als lloyd-georgistes. Breu: en la lliberal Anglaterra totes les veus criden per més llibertat.

I així arreu del món. Tots els matços del lliberalisme el dominen, des del defensiu intervencionisme de l'Estat als règims maximalistes. La revista, al final de l'article, escriu: «Cependant en Espagne, un ministre ultr-conservateur prend le pouvoir...» Cependant... No obstant... És a dir, l'excepció de que parlàvem en el nostre darrer article. I un altre diari francès se pregunta: «On va l'Espanya?»

El Destí se'n emporta cap al compliment dels nostres destins històrics. Espanya segueix redreçant-se contra Europa. Quan la Reforma, nosaltres som els capitans militars i teològics de l'anti-luteranisme, i Luter triomfa i Espanya, escolada, és vençuda. Una nova erupció commou al món, la Revolució francesa, i enviem contra ella els nostres exèrcits, i aixequem contra Napoleó al frare. La guerra esclata, i som germanòfils. Ara els homes, els alts i els humils, convenen en la fatal renovació de la vella economia i de l'Estat, i Espanya, altra volta, se insurrecciona contra la llei d'Europa, i apareix la creuada contra el socialisme. És la mateixa ànima de la unitat catòlica, del anti-revolucionarisme, de l'odi a Napoleó, de la solidaritat amb Alemanya. El nostre governant podria dir-se cardenal Cisneros, Olivares, Calomarde...

Viatjant, sentim una gran tristesa no trobant en els diaris estrangers noves d'Espanya. Devegades un petit telegrama ens anunciava una crisi. Res més. Ara el món està també en crisi, però d'empenta, i apareix la nostra, delatora de que les idees i els homes s'incrusten a Espanya. Debades han mort deu milions d'homes, i han caigut els

imperis, i s'ha refet el mapa d'Europa, i les doctrines socialistes que ompliren el segle XIX han arribat a ésser poder en les terres absolutistes. Espanya segueix immutable. La seva ànima és encara l'ànima del «hidalgo», vell cristià, adversari rencunios d'Europa luterana, enciclopèdica, aliada o socialista.

Tot viu i fermenta i se trasbalsa, tot, fins les llunyanies indostàniques, fins les quietuds pèrsiques, fins els llocs mortuoris de l'Egipte. L'escriptor socialista, com si la seva ploma fos un sismògraf, va marcant els sacudiments de la història que's pasta. Sorprès escriu: «Cependant en Espagne un ministre ultr-conservateur prend le pouvoir...»

PARADOX

Parentesi medieval

ENTRE molts inconvenients, les darreres vagues d'Espanya hauran tingut un avantatge. I és que han permès a la gent d'ara, fer-se càrrec de com vivien els nostres avant-passats, en matèria d'això que en diuen serveis públics.

Hem vist com les vagues suprimiren per un quant de temps la electricitat, el gas, els tramvies, els automòbils, els correus, els telèfons, els telègrafs, etc., etc. Però és el cas que tot això que, en certs dies i en certes hores, hem vist suprimir, constitueix un conjunt d'invencions i d'avenços moderns. A l'Edat mitjana, i fins en molta part de la Edat moderna, no hi havia cap d'aquestes coses a les quals els homes d'avui estem acostumats. Al capdavant, doncs, no hem fet sinó viure una mica en les condicions de l'Edat mitjana. Ha estat un parentesi medieval.

Si el sometent ciutadà, per compte de dur carrabines, hagués dut ballestes, i en lloc de braçal hagués dut cota de malla, la il·lusió de viure a l'Edat mitjana hauria estat bastant perfecta en els veïns de Barcelona. I si els pregoners, després de trompetejar per les cantonades de la població, haguessin substituït la publicació de fulles impreses amb pregons d'aquells que deien: «Ara ojats, fem saber a tothom generalment...» més de dos i més de quatre hauriem cregut que eren tornats els temps gloriosos dels molt il·lustres consellers de Barcelona i del savi Consell de Cent.

Els qui es creien que suprimint tal o qual servei públic, el món s'enfonsaria i la gent no podria viure, han pogut adonar-se que estaven equivocats. Barcelona ha batut el record de la resistència en aquest punt. Les molesties han estat compensades per l'espai de les notes pintoresques. Les angúnies han anat barrejades amb un pessigolleig

joganer produït per l'espectacle de les novetats esdevingudes en el viure ciutadà. Unes novetats velles de fa molts de segles. No hi ha res més vell, en efecte, que l'anar a peu...

Els temps de l'Edat mitjana eren sens dubte caòtics. Però el romanticisme hi trobà la font de l'inspiració i el més xic tresor de poesia. Els nostres poetes i novel·listes de ara, no s'hauran sentit inspirats per aquest parentesi medieval? No hi haurà ningú que escrigui el poema èpic o la novel·la cavalleresca dels dies de la vaga general?

FULMEN

DE L'ESTRANGER

A illa Martin-Gala, amb la seva capital Bahrrah, l'hem cercada a totes les geografies i a tots els mapes i no l'hem trobada enlloc. Una revista estrangera molt sèria i d'un nom enrevessat, assegura que la susdita illa existeix i que es troba un xic cap a l'esquerra de l'Àsia. Com que no creiem tenir-hi cap parent ric, no ens interessa la seva existència. Lo que si ens ha cridat l'atenció és lo que la citada revista en diu de la ciutat de Bahrrah, capital de la Martin-Gala al·ludida.

La populosa capital s'ha fet cèlebre per la seva puresa de costums, la correcció dels seus vicis i la tranquil·litat dels seus habitants. Allí mai bullangues; res de crims sagnants; ni el més petit escàndol públic. Una Arcàdia.

No és que a Bahrrah no hi hagi burlots i bordells, i music-halls i tavernes, però els jugadors són formals, les cocots decents i els borratxos sèrios. Els uns us roben els diners amb ombra, les altres us plomen amb gràcia i els curdes us fan riure.

La moralitat de la capital contrasta vivament amb l'escàndol que ofereixen les demés ciutats de Martin-Gala, centres asquerosos de corrupció i teatres de tota mena de crims repugnants.

La revista que hauríem citat si us recordés el nom, descobreix el medi de que es val el govern de la illa, resident a Bahrrah perquè la capital se conservi sana mentre les demés ciutats poden.

HA SIGUT REVISAT PER LA CENSURA MILITAR

JEPH DE JESPU

DESDE LA CARCEL

El recreo de los "micos"

VOU a hacer una pintura impresionista o cubista del patio de la cuarta galeria.

Es este un espacio amurallado, por el que paseamos los políticos, los menores—micos—y los locos.

A derecha e izquierda y sobre el muro que da al llamado paseo de ronda, se hallan las garitas de las centinelas. De día, esas garitas están vacías, porque la guardia se monta en el muro que incomunica la cárcel con el exterior. De noche, los centinelas ocupan las garitas fusil en mano, y tienen orden de disparar sobre cualquier persona, sombra o bulto que atraviese el patio.

Perpendiculars a la galeria están los lavaderos. Son dos pabellones en forma de uve, con ventanas al patio y al paseo de ronda. Encima de ellos, hay dos especies de jaulas de enormes proporciones, una de las cuales

sirve de tendedero y otra de mirador de los locos.

Al extremo del pabellón de la izquierda, está el cuarto de los muertos. Es un recinto extraño, con celdas, para cuando hay alguna familia que quiere velar un cadáver.

En la punta del otro pabellón, hay un desván, en que se guarda el tablado de matar y los instrumentos del terrible suplicio. Por una ventana asoma el árbol del patíbulo.

—En ese madero se dió garrote a Higinia Balaguer—me dice el empleado señalando el tosco leño.

Los políticos paseamos de tres a cinco. Los micos de dos a cuatro.

Quando yo bajo al patio, ofrece éste un pintoresco aspecto. El empleado toma el sol en un rincón, o pasea entre los micos con la correa en la mano.

Tendidas en el suelo o colgadas de unos alambres, hay unas piezas de ropa recién lavadas.

Los locos van y vienen, como autómatas, por el mirador, o trepan como monos, por las rejas que los separan del mundo de los cuerdos o de los más locos que ellos. Uno tiene la vista constantemente fija en un recordo del paseo de ronda, en que se suele levantar el patíbulo cuando se procede a una ejecución.

Los mozos de los lavaderos refieren y comentan sus cuitas, el tiempo que llevan presos, lo que les falta para cumplir, las probabilidades de que los salve el indulto de la paz, los delitos por que se perdieron—invariably, una riña, un robo o una violación.

Los niños, sentados, en corros, por el suelo juegan a la lotería, a las chinas, al carro. El que pierde recibe del ganancioso unos cuantos sardinetas en la muñeca. El carcelero vigila el juego.

De pronto, llega una visita. Los micos se levantan precipitadamente, se quitan la gorra y se ponen en fila.

Uno de los visitantes se fija en que dos o tres micos cuchichean y echan ávidas ojeadas a su alfiler de corbata.

—¿Ya estás trabajando la herradura, golfos?—pregunta.

Los micos hacen una mueca cínica. Al romper filas, vuelven a sus juegos. El «Culin», el «Lechuga», el «Generoso» dan voces. No se sabe si rien o riñen.

A un lado y en grupo aparte juegan tres rapaces, más tímidos que los otros. Son los «honrados» los que han venido aquí por primera vez. Para preservarlos de todo contagio y de toda contaminación los sacan a pasear a ese patio.

ANGEL SAMBLANCAT

Madrid, Prisión de la Moncloa

Sonata CV

¿DE no veieu que moreno he tornat? No hi ha com el sol de marina per a colrar-te la faç. Allí al poble no se sap res de res, la veritat és que per a no saber res de res, no cal moure's de Barcelona. Es dir, a Barcelona se sap menys, perquè aquí ningú se coneix i allí dalt se coneix tothom. De manera que si no saps lo que fa don Antoni Maura i Montaner te enteres de que ha conilat la vella de la Pepeta Rabosa i si no saps perquè tenen ràbia els telegrafistes a don Joan de La Cierva, tens per la punta dels dits los cuarenta i cinco motivos que tienen los socios del café de baix per a tenir ràbia a l'alemany que ha organitzat un orfeo.

La veritat és que ja començo a creure que

Notes de fòra

Rajadell.—Fa un quant temps que vàreig venir a viure en aquest poble deliciós, un recó de món atravesat per la fumera del carril de tard en tard, i on s'hi curen molt bé totes les afeccions asmàtiques.

Es indubtable que aquest reconet seria un deliciós paradís, si no hi haguessin habitants; no per res d'extraordinari ni anormal, que ells prou van a missa tots els diumenges encara que tan sols sia per a murmurar contra el rector, car el feble d'aquesta bona gent consisteix en això precisament: en dir mal i criticar a tort i a dret.

Encara no feia quinze dies que era aquí dalt, que les cartes m'arribaven mal closes amb molles de pa i sense segells. Aquesta manera misteriosa de rebre la «sagrada» correspondència me tingué fort preocupat; després ja he sabut el què: les censure governatives i obreristes podien estendre's igualment a qualsevol aspirant a caciquet en funcions de carter o de carter (perquè el predomini de les dones en aquest poble és inaudit). Punitat no pot haver-n'hi si els que governen són els regionalistes, perquè a això si que ningú els guanya als bons rajadellencs; tan regionalistes com el propi alcalde, que d'uns anys a aquesta part se ve passant als partits amb la mateixa freqüència que sol canviar-se la camisa, cosa que aquí no s'acostuma a fer gaire sovint.

Xoca, veient-los a tots tan unànimement regionalistes, que el poble estigui dividit en dos «partits»; però és que el terrible problema local és tan difícil, com més faldilles i enagos hi han pel mig, perquè el conflicte no és més que aquest: la reivindicació feminista per a dur la vara governativa. El pobre «Quirico», que pels anys ja no pot dur-la massa dreta, ha trobat un descans en aquesta intromissió femenina, mes el poble s'ha enredat en una lluita terrible, èpica, en una guerra sense quarter i sense repòs.

No tot és advers per això i sino que ho diguin els iristos versaires de Manresa que han de gastar-se tot el suc del magi en arrodonir les auques pensades talcament pel secretari consistorial, que és fama que de la feta, fins ha perdut les mans per a acompanyar les dolces filles de Maria en sos espirituals exercicis.

Com que les collites van bé i els de ciutat ja es cuiden de pagar el blat, el vi, l'ordi i els ous quinze vegades més de lo que an ells els resultia, en aquest poble de gats, tenim tres mèges. Una veritable ganga; de «gripies» i de malures no ens en falten entre aquests *matasanos* i els dos assessors amb caracter d'apotecaris; un antic escorxaire de tocinos i un ociós pare de família, que's dediquen a enmetzinar-nos com a via més radical de curació.

Com he dit, en el poble tothom va a missa i la bona moral no's limita en el llenguatge; s'exten en els fets; me'n ric jo d'aquelles orgies romanes i aquells refinaments plàstics que ens conten de l'antiga Babilònia; en aquest poble és rara la casa que no tingui el seu «potí» propi que cuiden amb la mateixa cura que els jardins a les flors.

En una casa on temps enrera acostumaven a tenir capella propi, és fama que anava a triar-los personalment a Vic, la senyora mestressa. Acostumaven a arribar xicotets sapats i trempats, plens de vida i d'ardor, capaços de convertir al Sant evangeli els més grans heretges; al poc temps se'n anaven del mas, gastats, ullerosos, abatuts. «En un any, n'hi passaren quatre», me contaven l'altre dia: «Goita aquest—respongué un oïent sorprès—més n'hi passaran de pastors!»

Poble deliciós, que si no fos per l'ofec, com me n'hauria allunyat.—BIELÓ

Torroella de Montgrí.—Ens enterem de que, degut al mal estat de les escoles, com diguerem en el número del 22 del mes passat, el «Foment Republicà Social» d'aquesta vila (que està clausurat no se sap per quin motiu) ha dirigit un escrit al Rector de la Universitat de Barcelona enterant-lo, contestant el Dr. Carulla que competint amb la seva ajuda en lo referent a la construcció de nous locals.

Mans a l'obra bona, gent de Torroella, que us ajudarà un peix gros.

Prat del Llobregat.—Amb una gentada extraordinària i un entusiasme gran, dissabte passat tingué lloc en aquesta població la festa inaugural del «Centre Autonomista». S'obriren al públic les variades dependències de café, biblioteca, saló d'actes, etc.; i per més que la vullada política anunciada no es pogué desenrotllar, per haver-la sospesa les autoritats, hi hagué en el nou local molta animació de socis, tota la nit, platicant amistosament sobre política i altres temes d'actualitat. L'endemà, diumenge, se celebrà un sumptuós ball d'orquestra en obsequi a les famílies dels socis, i el dilluns tingué lloc una hermosa Festa de la Dança Catalana, amb la cooperació de l'Esbart Folk-Lore de Catalunya i del «Quintet Intim». En el programa d'aquesta festa final hi prengué part el senyor

Joan Rigall i Casajuana amb un brillant parlament sobre folk-lorisme, que acabà amb patriòtiques frases promotores d'un gran entusiasme. En resum, unes magnífiques festes nacionalistes, que recordaran amb goig tots els quins tinguérem la sort d'assistir-hi.

L'ACTUALITAT

EXPOSADA AL MIG DEL DIA, AL PLA DE LA BOQUERIA

—Ditxosos ulls!...

—Ja pots dir-ho!

Lo menos feia mig any que no'ns vàiem. On te fiques?
—En lloc. Des de que'm vaig dar de baixa a la Peña pràctica, pot ben dir-se que no'm faig amb ningú.

—No ets a la Peña?

I això?

—M'havien donat paraula de fer-me «urbano»...

—Qui? En... dallons?

—Sí: vaig pagar

la cuota catorze mesos, però a l'últim, reparant que si la Peña era pràctica, ho era no més pels frescals que manegen el tinglado, vaig dir-me: Prou!... S'ha acabat. Que prenguin el pel a un altre.
—I allò de se urbano, és clar...
—Lo més calent és l'aigüera.
—Es lo que sempre ha passat als que entren en la política de bona fe. Van pagant, van pagant, però l'empleo no acaba de venir mai, i un perd la fe, perd els quartos i ho perd tot.

—Com ho faràs, si al món ja no hi ha consciència!... Però, això sí, m'he tornat més incrèdul que una mula: no m'escolto a ningú.

—I fas molt bé. I en quant als diaris, quin llegeixes ara?

—Cap.

¿Què'n treuria, si no porten res?... Ahí en vareig comprar un... qualsevol, i ¿creuries que, fora els barcos entrats, els anuncis dels teatres, la crònica comercial i quatre esqueles mortuories, tot lo demés era en blanc?

—Veus?... Jo d'això me'n alegro. Per haver de desbarrar, és preferible que callin. Perquè, ¿què diuen, total, quan venen plens?... Ximpleries!... Que don Lacandro ha arribat, que En Bergamín té el catarro, que En García Prieto va visità a n'En Romanones, que En Gimeno el mes entrant donarà una conferència sobre les plagues del camp...

—Per xò mateix... Fora *latas*! No són discursos molt llargs ni programes molt hermosos lo que aquí fa falta: pa, això és lo que'ns interessa; aliments, tranquil·litat, una desinfecció forta i un govern que obligui a anar el carro pel camí recte.
—I si el carro està espallat?
—Que l'adobi, i si és difícil, que'l faci nou.

—Ai, ai, ai!...

I tú creus que...

—Com a creure, tinc els porticons tancats. Jo sols crec que són les dotze, que ara me'n vaig a dinar i que si vens, et convido.

—S'estimal!...

—Doncs, endavant.

Expressions a la de casa.

—Lo mateix et dic, ja ho saps.

C. GUMA

L'únic remei

—No sé... no sé pas com ne sortirem...
—Com?... Feu-vos toreros.

Va de «paràbola»

CONTEN les cròniques parisenques que, amb motiu de les reunions preliminars per a preparar la Conferència de la Pau, el corresponent d'un diari yanqui va empendre a un dels delegats oficials dels Estats Units al objecte de que li anunciés quelcom respecte als projectes del gran acontèixement i, de un mode particular al difícil i trencadiç assumpte que's refereix a la fixació de les futures fronteres.

Al arribar a aqueix punt el delegat va guinyar l'ull al periodista i li va dir:
—Amic meu, millor serà que canviem de tema.

—Tant perillós és, per a vos, donar-me una notícia de aqueix gènere?

—Tant perillós; i per a demostrar-vos-ho, i per a passar l'estona distretament vaig a contar-vos una vella paràbola que ara vé a tom i que fa ja un grapat d'anys vàreig llegir, mes no sé on:
«Una vegada va arribar a Samarcanda un pelegrí musulmà que viatjava amb el piadós propòsit de visitar el sepulcre de Mahoma.

«Després d'haver dormit com una marmota, va llevar-se dematinent i, no tenint res en què matar l'estona, se'n anà dret al mercat. Allí congregà tot el poble al seu voltant, i digué a les gentes:

«—¿Esteu al corrent de lo que avui penso discutir amb vosaltres?
«—No!—respongueren tots els oients, a chor.

«—Aleshores, doncs, no hi ha motiu de discussió i no val la pena de discutir.
«I se'n va entornar a l'hostal.

«Al sendemà se deixà caure de nou al mercat; i, un cop hagué reunit uns centenars de badocs al entorn seu, tornà a preguntar-los.

«—Estimats oients: ¿Sabeu avui lo que anem a discutir?

«—Sí!... Sí!...—respongueren varies veus.
«—Doncs, si ho sabeu—digué el pelegrí—ja sabeu tant com jo, i no cal que us en parli.

«I au!... al hostal, a jeure!...

«Al matí del tercer dia, novament se presentà al mercat, i altre cop les multituds l'entrotllaren àvides de sentir la seva paraula santa.

«—Amics meus!—els va dir—¿Sabeu, al últim, lo que havem de discutir?

«—Els uns ho saben i els altres ho ignoren—contestà un viu que mirava de atrapar-lo.

«—Doncs bé—replicà impertorbable el pelegrí—Que els que ho sàpiguen ho diguin an els que ho ignoren... i així llestos!... jo no tinc necessitat d'explicar-vos-ho.

«I deixant-los amb un pam de nas se'n entornà gambant cap al hostal... on l'esperava l'hostalera al llit.»

—Ai tafoi, tafoi, tafoi!... Per això no volia morir mai la vella.

la raó la tenen *La Gaceta de Catalunya* i el diari d'En Brusí: mai s'està millor que governat per una mà pesada que ordeni i mani. I sinó fixeu-vos amb aquesta setmana santa que passarem. Quina tranquil·litat! No sortí ni un requeté a trencar els vidres. d'un trist tramvia.

I el diumenge? i el dilluns? La gent de ciutat anà a remades a la muntanya i els del camp vingueren a la ciutat. Tothom a esbargir-se qui entre farigoles i romanins, menjant lliures i lliures de pèsols ofegats cuïts amb botifarra de faves, qui anant als braus, menjant a Sant Agustí i cercant la perduda entre dos llustres pel carrer de Sant Ramon o al carrer de l'Aglà si és partidari de franceses.

Ademés, què voleu fer-hi? ens acostumarem tan bé al noble joc de no fer res, que ara treballar ens vindria molt de nou, dic ens vindria i tindria de dir ens vé, perquè ja fa dies que penquem. No podeu pensar com m'he trobat les frontices rovellades.

Els arbres de la Rambla, del Passeig de Gràcia, de la Granvia i altres carrers dels aixamplis ja són coberts de fulles tendres com l'enciam i fan ombra. En Gaziel de *La Vanguardia* m'en feu adonar i després de fixar-m'hi he vist que té tota la raó. Sembla mentida en aquests temps de trasbals que passem; sembli lo que vulgui, és un fet, els arbres no's trasbalcen i com cada any han tret fulles tendres i comencen a fer ombra.

També han tornat les orenetes, qualsevol ho hauria dit! Tornar an aquesta terra desgraciada, an aquest poble sense paraula que un dia diu no i l'altre diu sí, i per això deixar aquell Egipte... Però ara que m'enrecordo diu que an aquell Egipte hi han una mena de catalanistes, que així com nosaltres cridem que som i serem gent catalana ells estan aferrats en que són i seran moros.

Alah és gran i Mahoma son profeta! criden aquella gent de faç color de terrissa i cabells oliosos i molt negres. I cridant això se barallen amb la pèrfida Albíó.

—Sóc la vella Anglaterra! crida aquesta. Respecteu-me.

—Vella tu? responen els descendents de Ramsés, i ara? si quan tu hi anaves nosaltres ja n'havíem tornat catorze vegades. Ens agafares de nins després de la encarnació no sabem quina. Au! au! Ves-te'n. Volem treure a pasturar el bou Apis i representar de nou la Corte de Faraón.

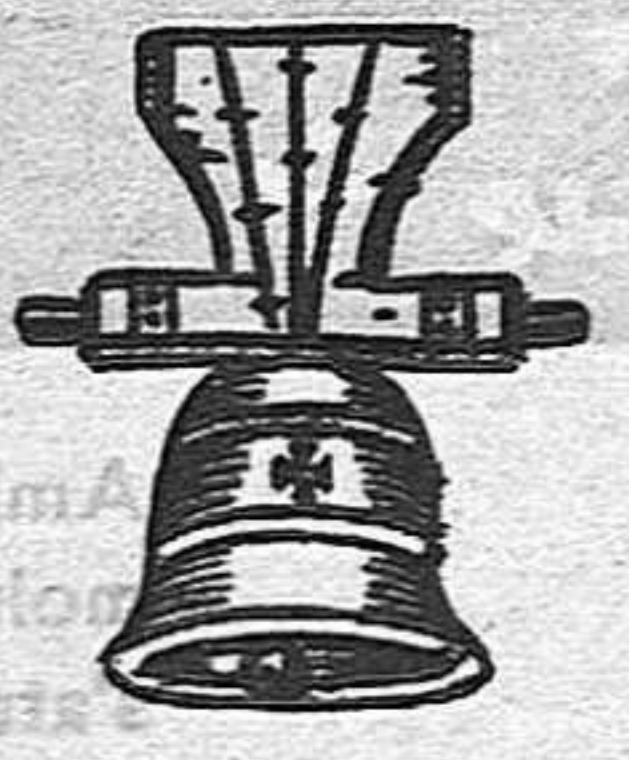
I els anglesos contesten: per cortes de Faraón aneu a Espanya, que fa temps la restauraren.

Escolteu:
Son las mujeres de Babilonia
Las más hermosas que el amor crea;
tienen el alma samaritana
tienen el fuego de Galilea.

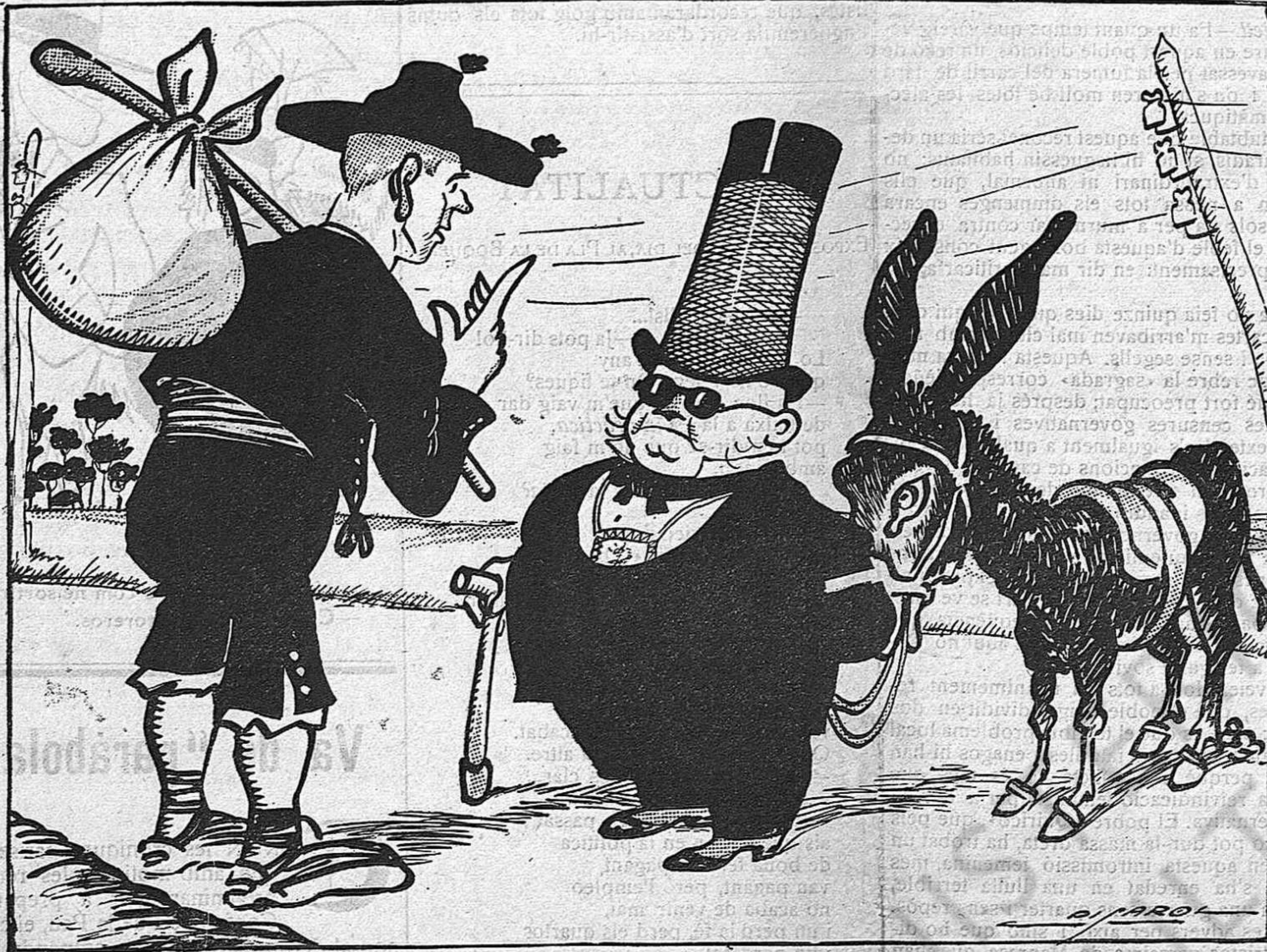
Ay val... ay val...
En fi, anem a beure nosaltres.

MORITZ XLI

Aquest número ha sigut censurat

Diàlegs de carretera

— Mestre, per aquest camí em sembla que aviat aniràs a *Mallau*.
— I vostè, per aquest camí, arribarà a *Sant Culgat* molt depressa.

REPICS

A València s'estan celebrant aqueixos dies grans festes en honor d'En Vicens Ferrer, el sant (no l'adroguer).

Nostre bisbe hi ha anat, però els bons catalans que saben llegir la història més per lo que vol dir que per lo que diu, no hi deuri anar. Que s'ho facin.

Sant Vicens Ferrer, per tonteria, per mala intenció, o per lo que fós, ens va espantall tot el marro.

I així com un temps se digué «Acordaos del Mainel», potsar un jorn no sigui lluny que tinguem de dir: «Recorden-vos d'En Vicens Ferrer!»

Els fills d'Egipte s'han alçat en armes contra els dominadors anglesos i els europeus de tota mena que ja feia temps invadien tot el territori. Ve't aquí un punt que interessarà i apassionarà a molts dels nostres nacionalistes.

Què hi diu l'amic Royireta?...
Oi que estan en el llur dret?

Els representants de Itàlia s'han retirat de la Conferència de la Pau.

Aqueixa sensacional notícia donarà, segurament, peu altre cop a la revifalla dels germanòfils.

Un d'ells ens deia, ahir:

—Has vist, En Wilson no vol donar Fiume als italians!.. Encara tornarem a tenir guerra.

—Bé, no t'alegris massa!—li responguèrem—
En Wilson dona llum, i no *fum*. Ja veurem al cap d'avall qui es farà *fiume*.

Don Jaume ha nomenat director corporal i espiritual de *El Correo Español* al periodista català Melcior Ferrer, un dels voluntaris que anaren a la defensa del territori francès.

Això ho ha fet, senzillament, per a fer la *rabíola* an En Mella i afirmar-se un cop més en la seva declarada francofilia.

Manera de quedar-se sol ben aviat, el pretendent.
Perquè aquí tot el requetè anava a les ordres de Hindenburg.

A les terres frontereres de França i Alemanya s'hi està organitzant una Exposició.
Precisament en aquelles terres?
Encara no han estat prou *exposades*?

Al camp del senyor Esteve

Amb un espantall així
molt serà que'l ocells murrís
s'atreveixin a veni.

Sapigut és que les bromes d'Ignocents, els francesos, les fan el dia primer d'Abril.

Doncs bé, aqueix dia portava un diari de París la següent notícia:

«Els frares de un convent de Marsella s'han sindicat al objecte de treballar de ferm... per a la repoblació de França.»

Val a dir que la broma no pot ésser més ignocent.

Perquè ja tot-hom sap, i no té res de nou, això de que els ensotanats de tot arreu i de tota mena tinguin l'abnegació de posar angelets a la terra per a després, enviar animetes al cel.

Es la feina de tota la seva vida; i qui tingui feina que se la faci.

D'un telegrama de Copenhague:

«El ministre del Treball ha presentat un projecte de monopoli per als transports aeris.»

Transports aeris?...

Si aqueix monopoli tingués lloc a Espanya, ja estic veient que transportarien els aeroplans... Subsistències.

Mossèn Curadella visita el taller d'un pintor.

Al donar-se d'una tela que representa una dona sortint del bany, exclama:

—Jesús!.. Ave Maria Puríssima!.. Sembla mentida que hi hagin dones que's prestin a ésser pintades nues aixís.

—Es que la model és la meva senyora observa l'artista.

—Ah! (replica el mossèn, posant-se les ulleres al nas i acostant-se més al quadre)—Aixó ja és una cosa més arregladeta.

Amb motiu de la «festa de les roses», en el vell Palau de la Generalitat hi hagué grans entusiasmes patriòtics, com cada any, i a pesar de les circumstàncies irregulars que atravessem.

Afortunadament tot foren roses... i no hi hagué cap espina.

Ultima hora:

El senyor Capità General ha donat ja permis als ciutadans barcelonins per a que puguin retirar a les tres de la matinada.

A les tres, doncs!

El govern alemany ha cridat a files els soldats de tres quintes?

Ja estem aixís?

I ara que hi ha república, i socialisme, i bolxeviquisme i tots els avenços democràtics, també s'hi deixaran engatussar?...

«Aa, buenas!»

Festes sevillanes.

Molt accidentades han sigut les festes de Setmana Santa, a Sevilla.

Diu que allò no eren processons, sinó carreteres pedestres.

Cames ajudeu-me, a veure qui primer arribava a casa.

En alguna cosa se'ls ha de conèixer als sevillans que són veïns dels moros: en l'afició a córrer la pólvora.

Diuen de París, que la propera Festa del Treball, del primer de Maig, tindrà enguany escassa importància en aquella capital.

Tant sols s'anuncien algunes reunions en locals tancats.

Vaja, com aquí.

Una altra vegada serà!

Han sigut deslliurats els abogats senyors Puig d'Asprer i Companys, per no resultar cap càrreg contra d'ells en el procés que se'ls seguia.

Ens en alegrem.

I que's repetixin en altres la mateixa sort.

Sembla, tant mateix, que la princesa Fabiola se casarà aviat amb En Jaumet.

Ja estem presenciant l'idili nupcial.

Heu-se'l aquí el tendre diàleg de la nit de bodes:

—Jaumet!

—Fabiola!

—Toca'm el nasset.

—Toca'm la barbeta.

I l'ombra d'En Mellá planarà fatídica i malastruga damunt del tàlem coronat de roses.

I En Viura en farà un epitalami o una glossa teatral.

Un professor capellà intenta demostrar l'armonia de tot lo creat.

El petit seminarista l'interromp:

—Per què foren creats els gats?

—Per a destruir les rates.

—I les rates?

—Per a servir de menjar als gats.